

Čís. 5100.

Základem právního postavení vydaného, jenž je jen objektem ve vydávacím řízení, je t o t o ž n o s t č i n u, pro který bylo vydání povoleno, s činem, pro který byl vynesena rozsudek. Totožnost činu neznamená totožnost kvalifikace; zásada výlučnosti není porušena, je-li č i n, pro nějž o vydání pachatele bylo žádáno a pro nějž byl odsouzen, ve smlouvě uveden, byť i pod jiným pojmenováním neb označením jako trestný čin extradiční. Odsouzení za změněné kvalifikace činu je jen tehdy vyloučeno, když je smlouva výslovně vylučuje.

Podle smlouvy mezi vládou republiky Československé a vládou Spojených Států Severoamerických ze dne 2. července 1925 (Sb. z. a n. čís. 48/1926) není vyloučeno překvalifikování činu, pro nějž byl obžalovaný vydán.

Z náhodného nedopatření eskorty, záležejícího v tom, že se orgány, obstarávající dopravu obžalovaného, ocitly na území jiného státu, nemůže obžalovaný ve svůj prospěch nic odvozovati.

(Rozh. ze dne 9. října 1934, Zm II 130/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného a jeho manželky do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 1. února 1934, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 a), 203 tr. zák., i v části, vyhrazené veřejnému roku.

D ů v o d y:

Po částečném vyřízení zmateční stížnosti v sedění neveřejném zbývá rozhodnouti jen o části zmateční stížnosti dovolávající se důvodu zmatečnosti čís. 4 a 9 b) § 281 tr. ř.

Stěžovatelé dovolávají se důvodu zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř., ježto nalézací soud nevyhověl návrhu, by vyslechnuti byli jako svědci N., M. a T. o tak zvaném incidentu panamském. Protokol o hlavním přelíčení vůbec tohoto nebo podobného návrhu neobsahuje. Z důvodů rozsudku je však patrné, že na přetřes u hlavního přelíčení přišel návrh stěžovatelův, aby vyslechnuti byli o okolnostech, odehravších se při vydání obžalovaného, jako svědci F., M. v Christobalu, dále N. a K. Osvědčena je tedy jen část návrhu zmateční stížností uplatňovaného a to ona, v níž navržen byl výslech N-a a M-a, a jen potud lze ke zmateční stížnosti přihlížeti, ježto stěžovatel neučinil návrh na doplnění zápisu o hlavním přelíčení ani rozsudku, jichž doslov je pro zrušovací řízení rozhodný. Tímto mezitímním nálezem nalézacího soudu nebylo však nesprávně použito zákona nebo zásady trestního řízení, jichž káže šetřiti podstatu řízení nebo se zabezpečuje obhajování. Nabízené důkazy měly totiž býti provedeny o tom, že orgány, obstarávající dopravu obžalovaného z vězení na loď, ocitly se asi na 500 m na území republiky Panamské. Poněvadž obžalovaný nenalézal se na svobodě, mohlo by se jednati ien o náhodné nedopatření eskorty, z něhož obžalovaný ve svůj prospěch nemůže nic odvozovati. Tím je vyřízena i výtka činěná rozsudku v tomto

směru podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., která ostatně není provedena podle zákona.

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost dále, že porušen neb i nesprávně použit byl zákon v § 41 tr. zák. se zřetelem ke smlouvě mezi vládou republiky Československé a vládou Spojených Států Severoamerických ze dne 2. července 1925 (Sb. z. a n. čís. 48/26). Zmateční stížnost dovolává se zásady výlučnosti vytčené citovanou smlouvou v článku IV. V prvé řadě snaží se zmateční stížnost, připouštějíc, že podle čl. XIII. byl jak anglický, tak i český doslov smlouvy prohlášen za autentický, dokázati, že se český doslov odchyluje svým překladem od anglického doslovu a to v podstatě tím, že míní, že slovo »crime« v anglickém textu je nesprávně přeloženo slovy »trestný čin«, ač správně mělo by býti přeloženo slovem »zločin«. Z toho pak snaží se zmateční stížnost dovoditi, že »překvalifikování činu je podle smlouvy vyloučeno. Tato námitka zmateční stížnosti neobstojí. Čl. XIII. cit. smlouvy stanoví výslovně, že obojí doslov smlouvy, tedy český i anglický, je stejně autentický. Nelze tedy českému textu vytýkati nesprávný překlad textu anglického. Avšak i ve věci samé je překlad stěžovatelem na doklad jeho tvrzení uváděný neúplný tím, že vynechává další anglické slovo připojené spojkou »or«, totiž »or offense«, česky »nebo přečin«, takže tato slova v celku jsou správně vystižena českým »trestný čin« nebo na jiných místech opětovně »trestné činy«.

Pokud zmateční stížnost vytýká, že obžalovaný nemůže býti odsouzen pro zločin podvodu, poněvadž pro tento zločin nebyl vydán, není provedena podle zákona, poněvadž nevychází ze skutkového zjištění učiněného na základě výnosu min. sprav. ze dne 26. října 1932, že vydání bylo povoleno dekretem státního departementu ve Washingtonu z 29. září 1932 pro zločin podvodu podle §§ 197, 203 tr. zák., in eventum pro zločin zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., uvedený v zatýkacím rozkazu krajského soudu v Moravské Ostravě. Ani výtka, že překvalifikování činu, pro nějž byl obžalovaný vydán, je smlouvou vyloučeno, neobstojí. Zákaz překvalifikování činu nedá se dovoditi z doslovu předmětné smlouvy. Článek I. smlouvy zaručuje vzájemně vydání osob, jež budou obviněny neb odsouzeny z trestných činů »crimes or offenses«, vypočtených v čl. II. smlouvy. I kdyby měl býti správný názor stěžovatelův, že smlouvou je překvalifikování činu zakázáno, bylo nutno, by změna kvalifikace a sice ta, že čin není více deliktem smluvním, byla vyloučena výslovným ustanovením smlouvy. Takového ustanovení smlouva nemá, naopak vyplývá z poslední věty čl. I. smlouvy, která žádá jen, by bylo ospravedlněno zatčení a dodání osoby, o jejíž vydání se žádá, k soudu, že stačí již důvodné podezření z některého činu, v čl. II. uvedeného, že rozhodný je »čin« a nikoliv právní kvalifikace podle zákonů toho kterého smluvního státu. Aby tento tak zvaný princip speciality mohl býti smluvními stranami dodržen, je mimo jiné zapotřebí, by soud za vydání žádající vylíčil rozhodné okolnosti a to i pro užití podle práva cizozemského, by čin mohl býti vzhledem ke smlouvě podřaděn, aby toto podřadění pro stát vydávající nestalo se pochybným, nebo by nevznikly pochybnosti o tom, nejedná-li se o trestný čin politický, pro jehož spáchání nelze podle čl. III. smlouvy souzeného případu se týkající doža-

dovati se vydání. Těmto požadavkům bylo vyhověno instruovanou žádostí o vydání stěžovatele. Poukazují-li stěžovatelé na úmysl smluvních stran vydávati jen pro zločin, a dovozují-li to z čís. 22 čl. II. smlouvy, dopouští se omylu přehlížejíce, že v tomto ustanovení smlouvy se vůbec n e m l u v í ani o z l o č i n u ani o p ř e č i n u, nýbrž jediné uvádí se č i n pachatele obdobný p ř e s t u p k u podle § 8 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4/1931 sb. z. a n. na ochranu osob oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření. Může tedy nastati vydání podle smlouvy i pro čin podle zákona československého kvalifikovaný jako přestupek.

Stěžovatelé dovolávajíce se porušení zásady výlučnosti vycházejí zřejmě z mylného názoru, že soudce Spojených Států Severoamerických rozhodl o vydání obžalovaného, že tedy je jediné rozhodný soudcův nálezn vydání se týkající. Stačilo by poukázati na doslov smlouvy ze dne 2. července 1925 o vzájemném vydávání zločinců, podle níž a to podle čl. I. nevydávají vyžadované zločince nebo provinilce soudy, nýbrž vláda dožádaného státu. Zdá se však účelným k vyvrácení názoru stěžovatelů uvést, že podle práva amerického provádí se ve Spojených Státech Severoamerických kontradiktorní řízení vydávací, kde se důkazy, k žádosti o vydání připojené, zkoumají. Že toto řízení bylo provedeno i v případě souzeném, je nesporné, a je doloženo spisy založenými v trestních spisech, jež v překladu byly u hlavního přelíčení čteny. Toto kontradiktorní řízení bylo provedeno na podkladě dokladů, připojených k žádosti o vydání, a přišlo tudíž při něm na přetřes, jaký byl spáchán t r e s t n ý čin. Distriktním soudem Spojených Států Severoamerických pro Canal Zene, oddělení Christobalské, byl čin podřaděn ustanovení trestních předpisů v místě zatčení stěžovatele platných a zjištěno, že důkaz o vzneseném obvinění, postačující, by ospravedlnil zatčení a dodání soudu (čl. I. smlouvy), byl proveden. Zjednal tudíž tento nálezn Distriktního soudu jen podklad p r o r o z h o d n u t í v l á d y Spojených Států Severoamerických, že stěžovatel bude vydán, a to podle čl. I. smlouvy pro trestný čin vypočtený v čl. II., je již z tohoto důvodu nerozhodné, kterému z trestných činů v čl. II. smlouvy americký soud čin stěžovatelův podřadil.

Zásady speciality (výlučnosti), jejíž porušení se stěžovatelé dovolávají, jak již výše bylo uvedeno, porušena nebyla. Základem právního postavení vydaného, jenž je jen objektem ve vydávacím řízení, je t o - t o ž n o s t č i n u, pro který bylo vydání povoleno, s činem, pro který byl vynesen rozsudek. Totožnost činu neznamená, jak má mylně za to stěžovatel, totožnost kvalifikace (rozh. čís. 3097, 2776 rak. sb.) a není porušena zásada výlučnosti, je-li č i n, pro nějž o vydání pachatele bylo žádáno, a pro nějž byl odsouzen, ve smlouvě uveden, byť i pod jiným pojmenováním neb označením jako trestný čin extradiční. Odsouzení za změněné kvalifikace činu je jen tehdy vyloučeno, když je smlouva výslovně vylučuje. Nelze ovšem přehlédnouti, že zákaz překvalifikace by mohl býti vysloven v konkrétním případě ve vydávacím dekretu samém. Že by však omezení takové v prvopise vydávacího dekretu bylo obsaženo, zmateční stížnost netvrdí.